

Амерички дипломата Метју Палмер је већ дуже време присутан у региону и из неког мистериозног разлога има статус „наклоњеног“ нам човека. Као таквог га је више пута апострофирао и сам Александар Вучић, а и медији блиски актуелној власти.

Управо тај, наводно, „наклоњени“ нам Палмер се последњих дана истакао серијом, најблаже речено, непримерених изјава, које би у свакој озбиљној земљи заслуживале ако не баш проглашавање за „персону нон грата“, а оно барем неки озбиљан дипломатски демарш. Најдрастичнија међу њима свакако је отворена претња упућена руководству Републике Српске и нарочито Милораду Додику да му, уколико настави са својим, наводно, антидејтонским деловањем, „неће бити допуштено да опстане“(!) Али за нашу тему можда су још индикативнији Палмерови ставови поводом спорног „Закона о слободи вероисповести“, због којег се широм Црне Горе одржавају масовне протестне литије под вођством Српске православне цркве.

По Палмеровом мишљењу, „сам по себи, Закон је у складу са црногорским обавезама као кандидата за чланство у ЕУ и многе европске државе имају сличне такве законе“. Али, истовремено, Палмер „разуме забринутост коју изражава СПЦ“, поздравља дијалог који су Митрополит Амфилохије и премијер Марковић отпочели управо на Светог Валентина („Дан заљубљених“), у чему он види „добар знак“. Све у свему, сматра Палмер, „важно је да влада и црква разговарају и да се смире тензије које је овај закон изазвао и да се елиминише ризик од насиља на улицама“.

На први поглед, све је у реду, у оквирима очекиваног и границама дипломатских манира и праксе. Али одмах после ових релативно политички коректних реченица долази оно главно – оно о чему се, заправо, све време ради, оно што жуља и око чега се све врти.

„Јако смо забринути када чујемо шта долази из руских извора који често користе српске посреднике“, наставља Палмер. И додаје: „Руси овај закон виде као рањиву тачку коју могу да искористе као прилику да направе раздор између Србије и Црне Горе и повисе тензије.“ А онда следи поента – која далеко превазилази повод и представља резиме и путоказ за разумевање америчког односа према Србији и, уопште, западне политике на Балкану.

Пише: Ђорђе Вукадиновић
среда, 26 фебруар 2020 22:20

